

nantsaar er Forbringen stegen til 1,115,000 Kr. Dette er en saa foruroligende hastig Stigen af disse Forbringere, at den vel maa opfordre til at søge dem nøie prøvede. Jeg vil tilføje, at det, at der for indværende Aar blev givet en extraordinær Bevilling til hurtig Fremme af det paa begyndte Pantserfæst, ingenlunde begunner, at en saadan extraordinær Bevilling ogsaa skal kunne ventes i Aar. Medens man ifjor erkjendte, at det saae noget urimeligt ud at begynde paa et Pantserfæsts Bygning med en saa uforholdsmæssig lille Sum som den, der var foreslaaet — jeg erindrer ikke dens Størrelse, men jeg tror, den var et Aar hundrede Tusind Kroner i Alt — vil der i Aar være Midler nok til endog med Kraft at kunne fortsætte Bygningen uden at gaa til saadanne extraordinære Bevillinger, som der her foreligger, der som sagt løbe op til en Sum af 1,115,000 Kr. — Finantsministeriet fremkommer som sædvanlig med en Række af forøgede Forbringere, men de ere i Reglen af glædelig Natur, da de for største Parten staa i Forbindelse med de stigende indirekte Afgifter. Jeg har nævnt enkelte Nyheder, hvoraf der i Aar ikke er saa faa; men de øvrige haaber jeg ville blive frembragte fra anden Side, og jeg skal kun med et Par Ord dvæle ved de gamle Bekjendte, der atter i Aar præsentere sig, for største Delen i uforandret Stikelse. Jeg havde ventet, at det ærede nye Ministerium vilde være kommet bort fra det lidet tiltalende Brutto-system, ifølge hvilket Regjeringen fremfatter store Forbringere med den Bagtanke, at det da har Noget at slaa af paa. Jeg havde som sagt ventet af den ærede nuværende Regjering, at den ikke vilde være kommen ind paa denne Vej, men at den ligefrem vilde have sagt til Thinget: Saa Meget fordrer vi, saa og saa Meget er nødvendigt, saa og saa Meget ville vi have, og derved ville vi blive. Smidlertid tyde de Forslag, der ere fremkomne, ikke paa noget Saadant, thi jeg kan dog ikke tro, at den høitærede Regjering ventede at kunne faae de Forslag vedtagne, hvormed den i saa Henseende er fremkommen. Jeg skal imidlertid bemærke, at det har forundret mig ikke at finde en af de gamle Bekjendte, idet vi ikke i § 17 finde en Forøgelse af Invalidbeunderstøttelsen gjentagen; uden at der derom findes et eneste Ord til Forklaring i Finantslovens Anmærkninger, er den Forøgelse, der i saa Henseende ifjor blev vedtagen, bortfalden. Jeg antager, at den høitærede Finantsminister dertil vil svare, at han ventede det Lovforslag vedtaget, som derom er indbragt, og at han altsaa vil give det samme Svar, som vi hørte ifjor; men Forhaabningerne derom ere ingenlunde blevne bedre, da dette Forslag saa at sige ikke mere end det Forslag, der fremkom ifjor, nærmer sig til de Ønsker og Forbringere, der fra dette Things Side bleve opstillede. Jeg antager da ogsaa, at den ærede Finantsminister maa være beredt paa at gjenoptage den forøgede Understøttelse til Invali-

derne, som blev vedtagen ifjor, og som staaer paa den nuggældende Finantslov. — Vi møde dernæst det kongelige Theater. Vi troede ifjor, at der med Hensyn til dette var truffet en Afgjørelse. Den Periode var udløben, ved hvis Slutning en saadan Afgjørelse skulde finde Sted; det skulde afgjøres, hedder det i Theaterloven, om de Penges, der være anvendte til Bygningen af Theatret, skulde være at betragte som Gave eller som et Laan, og denne Afgjørelse gik ifjor i den Retning, at det er et Laan, der ikke alene forrentes men ogsaa afdrages. Den nuværende høitærede Kultusminister accepterede jo en saadan Afgjørelse, og saa meget mere maa det forundre, at han nu fremkom med et Forslag, som meget væsentlig fjerner sig derfra. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at den høitærede Kultusminister synes at have en egen Fortjærlighed for 5-aarige Bevillinger. Om det er, fordi det gik saa glædeligt med de 5 Aars Tilskud til det fgl. Theater, hvilken Periode nu lykkelig er overstaaet, veed jeg ikke; men i alt Fald ere vore Erfaringer fra denne 5-aarige Periode ikke saa gunstige, at vi kunne være tilbøielige til at gjenoptage en saadan Praxis. Bist er det imidlertid, at paa den høitærede Ministers Budget kommer Forbringere paa Bevillinger, der skulde være bindende i 5 Aar, igjen paa en Række af Punkter. Jeg tror dog ikke, at Folkethinget er tilbøieligt til at følge den ærede Minister paa den Vej at binde Bevillinger paa flere Aar, og allermindst overfor Theateret, hvor Sporene ganske vist affrække. Der fordres nemlig, som ærede Medlemmer ville have set, en Bevilling af 20,000 Kr. aarlig i 5 Aar, og den ærede Kultusminister mener da ad den Vej at faae den Bevilling, som blev strøgen ifjor, idet nemlig Statsstilskudet blev nedsat fra 80,000 Kr. til 60,000 Kr., altsaa med 20,000 Kr. Den ærede Kultusminister gjør saaledes Regning paa at faae de 20,000 Kr. igjen under en lidt anden Form. Dernæst er der en Række andre Forslag, som alle gaa ud paa at fastslaa det fgl. Theaters Forbindelse med Staten, altsaa gaa i en ganske modsat Retning af den, som i alt Fald tidligere fra dette Things Side er bleven gjort gjældende med Styrke. Man har gjenoptaget Forslaget om at kunne give fast fgl. Ansættelse ved Theatret, og vel har man ganske vist ikke dristet sig til at foreslaa hele Theatrets Byggegjæld estergjæven, men man er derimod gaaet en Vej, som ikke er væsentlig forskjellig derfra. Den høitærede Kultusminister har nemlig foreslaaet at gjøre Gjælden rentefri og for at give den Karakter af et Laan, har han dernæst foreslaaet at betinge et Afdrag af 10,000 Kr. aarlig. Jeg kan ikke finde det rigtigt, at den ærede Kultusminister i Anmærkningerne til dette Forslag i Finantsloven har fremstillet det kongelige Theaters Gjæld som væsentlig mindre, end den i Virkeligheden er. Den ærede Kultusminister her kun nævnt den ældre Gjæld, nemlig et Beløb af 396,000 Kr., og idet